

Kosmova Kronika česká, přeložili Karel Hrdina a Marie Bláhová, Praha 1975, s. 79-81 (kn II, kap 3 a 4)

III.

Nedaleko od řečeného hradu bylo hlavní sídlo Hnězdno, polohou hradbou velmi pevné; bylo však lehko nepřátelům dobýti ho pro skrovný počet jeho obyvatelů. Tam toho času v bazilice svaté Boží rodičky Marie, věčné panny, odpočíval nejvzácnější poklad, tělo nejblahoslavenějšího mučedníka Vojtěcha. Čechové, přitáhne tam, ihned hradu dobyli bez boje a s velikou radostí vstoupili do svatyně chrámové, a nedbajíce o žádnou jinou kořist, toliko žádali: aby jim byla dána vzácná hmota svatého těla, jež kdysi pro Krista trpělo. Když biskup Šebíř viděl jejich nerozvážnou odhodlanost, hotovou ke každému dobrému i zlému skutku, pokusil se odvrátiti je od nedovolené opovážlivosti touto řečí: „Bratří moji a synové církve Boží! Není to věc tak snadná, jak vy si myslíte, aby se nějaký člověk osmělil všetečně dotknouti svatého těla, plného božských ctností. Neboť se velmi bojím, abychom nebyli poraženi pomnutím smyslů, slepotou nebo nějakou mdlobou údů, kdybychom se osmělil to učiniti. Proto se dříve tři dni postěte, kajte se ze svých hříchů, odřekněte se všech ošklivostí, které se jemu u vás ošklivily, a slibte z celého srdce svého, že je nebudete už více činiti. Neboť mám naději v milosrdenství Boží a našeho patrona svatého Vojtěcha, že nebudeme zbaveni naděje ve splnění naší žádosti, když setrváme ve zbožné víře a na stálých modlitbách.“

Ale oni měli slova biskupova za bláznovství a zacpavše si uši, hned se obořili na svaté tělo, aby je vzali. A poněvadž bylo pochováno za oltářem při zdi a nebylo možné je vyrvati jinak než zbořením oltáře, ruka nešlechtná a mysl zdivočelá vykonají bezbožný čin; ale neobešlo se to bez Boží pomsty. Neboť se hned při samém všetečném díle zastavili s ochromenými smysly a byli bez hlasu, bez citu a zraku skoro tři hodiny, až se jim opět s přispěním mlosti Boží vrátily smysly. A ihned – byť pozdě – toho želíce, splnili rozkaz biskupův, a čím zřejměji byli pokáráni vůlí Boží, tím zbožněji trvali neumdlévajíce na modlitbách, po tři dny se postíce a za odpuštění prosíce.

IV.

Třetí noci se zjevil biskupu Šebířovi, když po jitřních obřadech odpočíval, ve vidění svatý biskup Vojtěch a pravil: „Pověz knížeti a jeho předákům toto: Otec z nebes dá, oč žádáte, neoddáte-li se opět hříchům, jichž jste se odřekli ve vodě křtu.“ Ráno to oznámil biskup knížeti a jeho předákům a ti hned plni radosti vešli do chrámu Panny Marie, padli před hrobem svatého Vojtěcha k zemi a dlouho se společně modlili. Pak kníže povstal a stoje na kazatelně přerušil ticho těmito slovy: „Chcete napravit své nepravosti a zmoudřeti po zlých skutečích?“ A oni se slzami v očích volali: „Jsme ochotni napravit všecko, v čem naši otcové nebo my sami jsme zhřešili proti světcí Božímu, a od zlého skutku zcela ustát.“

Tu kníže, pozdvihnuv ruku nad svatým hrobem, takto počal mluvit ke shromáždění lidu: „Bratří, pozdvihněte společně své pravice k Hospodinu a mějte pozor na mé řeči; chci, abyste je přísahou na svou víru potvrdili. Tedy toto ať jest hlavní mé a první přikázání, aby vaše manželství, jež jste doposud měli jako s lehkými ženami a nepořádná po způsobu hloupých hovadů, od té chvíle byla podle církevních ustanovení zákonná, soukromá a nerozlučná, a to tak, aby muž žil maje dosti na jedné ženě a žena majíc dosti na jednom muži. (...)“

Biskup Šebíř pravil: „Kdo by jinak učinil, budiž klet! (...)“